

Dragi gospod Doropoljski!

Ko sem čitala v „Zvončku“ Vaš zadnji odgovor, sem od veselja ploskala z rokama. Rada bi Vas enkrat videla, da bi Vas bolje poznala. Mama mi je rekla, da Vas dobro pozna, da ste jako blag gospod in da tudi pesmi pišete. Ujela sem majhno žabico-krotico. Dela sem jo v steklenico in pristavila malo lestvico, da bi žabica mogla iz vode na suho. Ponoči žabica zleze na lestvico in skoči iz okna na cesto. Milki in meni je bilo jako žal. Črez par dni smo ujeli ptička pogorelčka; pa ker ne zna drugega peti kakor „tep, tep“, smo ga izpustili. Pri nas dobiva trta zelene grozdke. Ljudje se bojijo toče. 24. junija imamo izkušnjo iz veronauka. Veselim se počitnic. Pojdem zopet v Bohinj. V počitkih Vam pošljem šopek planik v pozdrav.

Pozdravljam Vas vdano!

Kristina Schullerjeva.

Odgovor:

Ljuba Kristina!

Stara znanca sva že, kajne? Pa bi me rada še bolj poznala? Saj sva že bila skupaj, a Ti si bila tedaj še prav majhna, da se me danes gotovo več ne spominjaš. — Bilo je to nekoč v Ljubljani, v „Zvezdi“, veš? — Tvoja mama pa me le malo preveč hvali. Časih res zapojem kakšno, a življenje je časih trdo in težko, da ni človeku do veselega petja. Sedaj še ne umeš tega, pa Bog daj, da bi nikoli! V Bohinju — ej, to bo lepo! Tam pod silnimi gorami je res krasno. Veselim se Tvojega planinskega pozdrava!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Čeravno sem še majhna, se vendar drzmem Vam napisati par vrstic.

Stara sem 8 let, [hodim v tretji razred. Moja učiteljica je gospodična Šeligo. V šolo hodim jako rada. Imam dva brata, Dorčita in Mirka. Učila se bom citre, ki imam do njih veliko veselje.

Z odličnim spoštovanjem Vam vdana

Josipina Kosarjeva
v Rajhenburgu.

Odgovor:

Ljuba Josipina!

Prav je tako: majhna si pa pogumna! Zakaj bi se potem bala? Kako bo šele lepo tedaj, ko si boš znala kakšno veselo in poskočno zabrenkati na citre! Hej, kako rad bi Te slišal! Prešmentane citre tak' lepo pojo...

..

Dragi gospod Doropoljski!

Zdaj Vam hočem pisati nekaj vrstic za pozdrav. Jaz Vam še nikoli nisem pisala, ker pa vidim, da so Vam pisma všeč, hočem tudi jaz nekaj kratkih vrstic napisati. Hodim v peti razred pri Sv. Benediktu. Prav rada hodim v šolo, ker se toliko lepega naučim. Zdaj pa moram končati svoje pismo in položim pero na stran.

S presrčnim spoštovanjem!

Genovefa Šenekarjeva,
učenka V. razr. pri Sv. Benediktu v Slov. gor.
Prosim za odgovor.

Odgovor:

Ljuba Genovefa!

Prosiš za odgovor — evo, tukaj je! Rada hodiš v šolo — to je koristno in lepo. Priča mi, da dobro preudarjaš s svojo mlado glavo: v šoli ne gledaš sitnosti, temveč koristno napravo. Zdaj pa moram tudi jaz končati svoj

odgovor, ker je pred menoj na mizi še cel kup pisem. Ko bom z vsemi gotov, potem še le položim pero na stran.

*

Spoštovani gospod!

Oprostite, da Vas zopet nadlegujem s pesmijo o poletju. Hočem namreč spisati pesmi še o jeseni in o zimi. Pesem o poletju se glasi:

Poletje:

Prešla pomlad je v hladnih dnevih,
poletje nastopilo je.
Žito v valovih zlatih
na njivah vseh nam kaže se.

Ko pa bliža nevihta se nam,
hlapci, zdaj hajdi na delo!
Žito urno še spravite v hram,
potem pa zapojte veselo!

Mi otroci uživamo
počitnice v radosti mladi,
lovimo se in skačemo,
ležimo v travici radi.

Bodisi metulj, cvetica —
vse nas veseli;
saj smo prosti kakor ptica,
pozdravljeno, poletje ti!

Pozdravja Vas

Dragica H.

Odgovor:

Ljuba Dragica!

Tudi o poletju si zapela lepo pesemco. Veseli me, da se tako presrčno raduješ lepega, bogatega poletja. Upam, da boš — kakor objubljaš — tudi o jeseni in zimi zakročila veselo pesemco. Priroda je vedno lepa, samo umevati moramo njeno lepoto!

*

Blagородni gospod Doropoljski!

O Božiču sem dobil češko knjigo „Staré pověsti české“, ki sem jo že večjidel z velikim zanimanjem prebral. Jaz pa bi rad zvedel zgodovino o vseh Slovanih, namreč o Rusih, Srbih, Bolgarih, Črnogorcih, Vlahih, Poljakih, Hrvatih in Slovenci. O Čehih zato ne, ker jo že vem. Prosim, bodite tako dobri in mi nasvetujte, kje bi tako knjigo dobil.

S spoštovanjem

Dragotin Chloupek,
učenec IV. razreda v Ljutomeru.

Odgovor:

Ljubi Dragotin!

Nekaj tega, kar želiš zvedeti, Ti pove Staretova „Občna zgodovina“, ki jo je pred

leti izdala Družba sv. Mohorja. — Izkušal pa bom pridobiti „Zvončku“ pisatelja, ki bi v primernem duhu in primerni obliki pisal zanj zgodovino o Slovanih. Vesel bom s Tabo vred, ako se mi to posreči. Morda začnemo s tem v prihodnjem letniku.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Preden začnem pisati pismo, Vas najprej opomnim, zakaj mi ne daste odgovora na ono pismo. Ali se je po pošti izgubilo ali se še ni zvrstilo, da bi ga bili oddali, ali kaj se je zgodilo z njim. Pisala sem ga že lansko poletje, pa še ni nič odgovora.

Omeniti moram še kaj drugega. V nemško šolo hodim ob petkih in torkih. Ponavljalna šola se bo pa sedaj zopet začela, kamor bom hodila tudi jaz. Stara sem trinajst let, doma sem v Črešnicah pri sv. Duhu. Z Bogom!

Lucija Mlakarjeva.

Odgovor:

Ljuba Lucija!

Na Tvoje prvo pismo se nič ne spominjam. Bržkone ni prišlo v prave roke, sicer Ti bi že davno odgovoril. Ni torej to moja krivda. — Ker hodiš že v ponavljalno šolo, Ti priporočam, da se prav marljivo učiš lepega in pravilnega pisanja. Zakaj Ti priporočam to, ugameš gotovo sama. Pa brez zamere!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

V soboto smo dobili svoja izpričevala. Moje izpričevalo je izgledalo skoraj slabo. Oče in mati nista bila z njim zadovoljna. Znanprej se hočem boljše učiti, da bom svoje izpričevalo poboljšal, da bom razveselil starše.

Vas pozdravlja

Herman Lorber
v Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Herman!

Tvoja odkritosrčnost mi ugaja, ugaja mi tudi Tvoj sklep, da se hočeš bolj učiti in s tem svojim staršem napraviti veselje. Sporoči mi, kako je tvoje izpričevalo sedaj ob koncu šolskega leta. Tako se bo najlepše pokazalo, je li si ostal mož-beseda!

*

Mnogo odgovorov sem moral odložiti do prihodnjic. Prosim potrpljenja. Vse pride polagoma na vrsto!

